

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **J. J.**, t. č. K. n. O., RS10/C2, zastoupeného Organizací pro pomoc uprchlíkům, Praha 9, Kovářská 4, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 12. 2013, čj. OAM-102/ZA-ZA06-LE05-2011, **t a k t o :**

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 30. 12. 2013 správní orgán zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. V žalobě žalobce namítal porušení ust. §§ 2, 3, 50, 52 a 68 správního řádu, s tím, že splňuje podmínky ust. §§ 12, 14 a 14a) zákona o azylu. V doplnění žaloby pak je uvedeno, že žalovaný nepostupoval v řízení v souladu s ust. § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti a nepřihlížel pečlivě ke všemu, co vyšlo během řízení najevo (§ 50 správního řádu), neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci (§ 52 téhož). Současně je žalobce přesvědčen, že v jeho věci nebyly důvody pro zastavení řízení. Žalobci bylo řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu po více než 33 měsících zastaveno s odůvodněním, že neposkytuje informace nezbytné pro zjištění podkladů pro vydání rozhodnutí a na základě dosud zjištěných informací nebylo možno rozhodnout. Příslušné ustanovení

uvádí, že řízení se zastaví v případě, že jsou splněny současně dvě podmínky, a to že žadatel neposkytuje informace nezbytné pro zjištění podkladů pro vydání rozhodnutí a zároveň na základě zjištěných informací nebylo možné rozhodnout. Tyto podmínky v případě žalobce splněny nebyly. Dne 31. 3. 2011 podal žalobce již sedmou žádost o udělení mezinárodní ochrany, první podal v lednu 1999. Žádná z žádostí nebyla meritorně projednána, pokaždé došlo k zastavení řízení, buď na základě žádosti žalobce, nebo z podnětu žalovaného, jelikož se žalobce opakovaně nedostavoval na pohovory. Žalobce se na zdejším území nachází již 15 let, během svého pobytu a všech správních či trestních řízení vždy uváděl, že je občanem Iráku, arabské národnosti a křesťanského vyznání. Jako důvod svých žádostí uváděl důvody náboženské. Na základě výpovědí žalobce však žalovaný usoudil, že jeho tvrzení o státní příslušnosti a věrovyznání nejsou pravdivá a řízení zastavil. Původně bylo jméno žalobce nesprávně přepsáno, ovšem on vždy uváděl své pravé jméno a příjmení, datum narození i státní příslušnost. Žalobce je přesvědčen, že poskytovat během řízení součinnost, spolupracoval, nevyhýbal se žádné odpovědi, dostavil se na každý pohovor a vždy se snažil na každou otázku odpovědět. Své údaje neměnil, poskytoval tak informace, nezbytné pro spolehlivé zjištění stavu věci žalovaným. Celé řízení trvalo téměř 3 roky a s žalobcem byly vedeny pouze dva pohovory v rozpětí 2 a půl roku. Pokud měl žalovaný o totožnosti žalobce pochybnosti, bylo na místě, aby se snažil tyto v zákonné lhůtě odstranit, žalobce nerozumí tomu, proč došlo k předvolání na doplňující pohovor až za tak dlouhou dobu, sám žalovaný se nepokusil objektivně totožnost žalobce zjistit, případně jím uváděné informace vyvrátit. O tvrzené zemi původu žalobce si žalovaný neopatřil relevantní informace. Je zpochybňováno tvrzení žalobce, že je katolíkem, nebo že studoval na křesťanské misijní škole, ale nejsou uváděny žádné objektivní informace o zemi původu, které by tvrzení vyvracely, např. o katolické komunitě v Iráku, či o školství, tedy, jestli v Iráku byly misijní katolické školy či nikoliv. Žalobce uvedl, že je křesťan, katolík, následně byl ale správním orgánem poučen, že křesťanská komunita sice v Iráku žije, nicméně se nejedná o katolíky, na toto již neodpověděl (stojí v rozhodnutí), nicméně on odpověděl, uvedl, že jsou tam komunity „chedlien“ a jezidé. Pokud by si správní orgán opatřil informace o zemi původu a náboženských menšinách, dozvěděl by se, že v Iráku žije komunita Chaldejská katolická církev, která tvoří dvě třetiny všech křesťanů, je to jedna z východních katolických církví, používající chaldejský (východosyrský) ritus. Je ve společenství s Římskokatolickou církví. Upozorňuje na to, že v průběhu pohovoru mu byly kladeny různé otázky týkající se křesťanství a na řadu z nich žalobce odpověděl správně. Je pravdou, že nebyl schopen odpovědět na všechny, ale to není schopna řada křesťanů. Žalobce je proto přesvědčen, že žalovaný se zabýval jenom otázkami, na které nedovedl odpovědět, ale nepostupoval objektivně a nehodnotil všechny, neboť nemusí prokázat, že má stoprocentní znalosti křesťanské víry. Žalovaný dále tvrdí, že žalobcovo jméno a příjmení je běžné muslimské, ovšem jeho rodiče měli arabskou národnost a jedná se o arabská jména, nikoliv muslimská, cizinci arabské národnosti nemají jenom muslimské vyznání, ale jsou to také křesťané, používající arabská jména. Správní orgán vytýká žalobci základní neznalost reálií, ale nevypořádal se s tím, jaké informace podal žalobce o městě Basrah, kde v Iráku žil. V pohovoru 31. 1. 2008 žalobce tamní situaci popsal, a to i samotnou ulici a její okolí, tyto informace však žalovaný vůbec nehodnotil. Při prostudování dřívějších pohovorů pak vyplývá, že žalobce dobře popsal, kdy byla země ve válce s Íránem, Kuvajtem apod. Žalobci je pak vyčítáno, že k otázce o politických stranách neuvedl stranu Sadáma Hussajna, ale měl vyjmenovat politické strany v Iráku existující, což udělal. Rozpory, které mu

žalovaný vyčítá, nejsou takového charakteru, aby zcela zpochybnilly jeho totožnost a státní příslušnost, když tyto údaje ani nikdy neměnil. Zde žalobce odkazuje na Úmluvu o právním postavení osob bez státní příslušnosti ze dne 28. Září 1954, dle níž nese správní orgán v případě pochybností o státní příslušnosti důkazní břemeno. Žalovaný se však vůbec nevypořádal se skutečností, že žalobce žádný stát neztotožnil již během řízení ohledně trestu vyhoštění, právě proto nemohl Českou republiku opustit a požádal o mezinárodní ochranu. Odkazuje na rozhodnutí Okresního soudu z 25. 2. 2008 o propuštění z vyhošťovací vazby, kde soud uvedl, že žalobce vyplnil dotazník pro potřeby velvyslanectví Irácké republiky, které bylo kontaktováno a opakovaně urgováno, ale žádosti vyhověno nebylo. Nebyl proto ani vydán cestovní doklad, který by umožnil žalobcovo vycestování. Dle telefonického zjištění Policie ČR pak tato zjistila, že žalobci nebude cestovní doklad vydáván. Žalobce se sám snažil komunikovat s velvyslanectvím země svého původu, toto však jeho žádosti odmítalo. Žalovaný se přesto nezabýval tím, proč k vyhoštění žalobce nikdy nedošlo. K vyjádření žalovaného o tom, že právní zástupkyně žalobce byla opakovaně upozorňována na to, že žalovaný může přijmout pouze písemnosti v jazyce českém či v jazyce řízení a byla vyzývána k odstranění těchto vad, uvádí zástupkyně, že nikdy takovou výzvu neobdržela a k odstranění takové vady vyzvána nebyla, což vyplývá ze spisu, nebylo tak na co reagovat. Ze strany žalovaného jde tak o nepravdivé informace. Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

K žalobním námitkám se správní orgán vyjádřil písemně dne 25. 4. 2014, uvedl, že s nimi nesouhlasí a odkazuje na obsah správního spisu, své rozhodnutí, při jehož vydání postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Stav věci žalovaný zjistil dostatečným způsobem, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil a rovněž si opatřil úplné podklady pro vydání svého procesního rozhodnutí. Žalobce žádá o mezinárodní ochranu již posedmé, v rekapitulaci pak žalovaný uvádí, že pod jménem D. D. podal žalobce žádost poprvé 29. 1. 1999, řízení bylo zastaveno, neboť neposkytoval součinnost. Druhá žádost byla podána dne 10. 2. 2000, řízení bylo zastaveno, neboť žalobce se opakovaně nedostavoval k pohovorům. Třetí žádost žalobce podal dne 22. 11. 2001, tuto žádost vzal zpět a řízení bylo proto zastaveno. Následovala žádost čtvrtá, podaná dne 25. 1. 2002, kterou vzal opět žalobce zpět, pátou žádost pak podal dne 8. 8. 2004, opakovaně se však opět nedostavoval k pohovorům a řízení bylo proto opět zastaveno. Šestou žádost žalobce podal 31. 1. 2008, nedostavoval se však opět k pohovoru a řízení bylo zastaveno. Dříve i v řízení současném žalobce uváděl, že o mezinárodní ochranu žádá z náboženských důvodů, je katolík a cítí se být v Iráku pronásledován. Žalovaný trvá na tom, že podnikl všechny kroky k tomu, aby spolehlivě zjistil skutečný stav věci, za tím účelem vedl s žalobcem pohovory, v nichž měl žalobce uvést všechny relevantní důvody, které ho vedly k opuštění vlasti, popsat i všechny potíže, které ve vlasti měl. V odpovědích žalobce nebyl nijak omezován, s protokoly o pohovoru byl vždy seznámen, své výpovědi nijak nedoplňoval, nežádal změny a s obsahem protokolu souhlasil, správnost tlumočeného textu potvrdil podpisem. Žalobce nijak neupřesnil, jaké jiné podklady, nutné pro vydání rozhodnutí, si měl žalovaný opatřit. Žalovaný upozorňuje na skutečnost, že základní zásadou řízení o udělení mezinárodní ochrany je povinnost tvrzení, která vázne toliko na žadateli (zde odkaz na rozhodnutí NSS čj. 4 Azs 151/2005-86 ze dne 7. 12. 2005), pokud pak žadatel neunese svoji část důkazního břemene a nedostojí své povinnosti tvrzení, je nutno mu takovou skutečnost přičítat

k tíži (zde usnesení NSS čj. 1 Azs 3/2012 ze dne 2. 5. 2012). Žalovaný je přesvědčen, že z napadeného rozhodnutí je jasné patrné, z jakých důvodů je považováno tvrzení žalobce stran země jeho původu i vyznání za nevěrohodné, správní orgán popsal, jaké zásadní a nepřekonatelné rozpory obsahují jeho výpovědi, rovněž pak jeho neschopnost tyto rozpory vysvětlit či odstranit. V tomto směru odkazuje žalovaný na judikaturu Krajského soudu v Hradci Králové, který pod čj. 28 Az 67/2006-31 v rozhodnutí uvedl, že „Pro případ, kdy není žadatel o azyl schopen doložit ke svému tvrzení o důvodech odchodu žádný důkaz, což je situace převažující, musí si být jednoznačně vědom důležitosti informací vyřčených před správním orgánem. Ty totiž v kontextu se získanými zprávami o zemi původu posléze slouží jako podklad pro rozhodnutí. Váhavé, vyhýbavé a nepřesné informace, které navíc žadatel v průběhu řízení ještě mění, jsou v závěru při porovnání s objektivními informacemi chápány jako účelové, nevěrohodné a pro azylové řízení nedostatečné. Je totiž nutno vycházet z toho, že udělení azylu je institut výjimečný, když jeho účelem je poskytnout ochranu jen tomu, kdo cítí skutečnou obavu z pronásledování z důvodů, v zákoně uvedených. Pravdivost tvrzení žadatele a hodnověrnost jeho osoby jsou přitom základem, z něhož se v azylovém řízení vychází, neboť skutečnosti, o kterých žadatel tvrdí, že byly důvodem jeho odchodu či důvodem vzniku obav z návratu, a tím i jeho příběh, nutně ztrácí, pakliže je nepravdivost jeho tvrzení zjištěna nebo jde-li o tvrzení, která jsou v celkovém kontextu věci nemožná a vyloučena“. Žalobce tvrdil, že je praktikujícím katolíkem, vyrůstal v katolické rodině a dokonce studoval křesťanskou misijní školu, pak je tedy pochopitelné, že správní orgán u něho očekával určitou míru znalosti křesťanské věrouky. Pokud však nebyl v rámci pohovoru 23. 12. 2004 schopen odpovědět na otázku, co je to desatero, co je svatá trojice (označil ji za svátek) a vnášel opakovaně mezi křesťanská pravidla prvky muslimské víry (oko za oko, cesta do Vatikánu), pak žalovaný musel dojít k závěru, že tvrzení žalobce nejsou věrohodná. Žalovanému pak není zřejmé, proč by se měl zabývat Chaldejskou katolickou církví a jejím působením v Iráku, když žalobce nikdy neuvedl, že byl členem takové církve a v pohovoru dne 22. 2. 2008 se označil za člena církve Meraouin. Správní orgán nesouhlasí s tím, že řada křesťanů by na tyto otázky neuměla odpovědět, praktikující křesťan by odpovědi znát měl. Dále poukazuje žalovaný na to, že řádně popsal základní neznalosti žalobce stran jeho údajné vlasti Iráku, a to nejen zeměpisné, ale též historické, politické, neznalost vlajky, velkých měst i vlastního města Basry, v němž dle jeho slov pobýval. Tyto neznalosti dosahují takové intenzity, že správní orgán nemůže považovat tvrzení žalobce o jeho státní příslušnosti za věrohodné. Dle vyjádření znalce a tlumočníka, pana W. F. ze dne 18. 2. 2008 je žalobce bezesporu státním občanem Alžírsko a s Irákem nemá nic společného (na základě dialektu a neznalosti reálií a typických slov). Znalec a tlumočník M. B. dospěl ve svém vyjádření k obdobnému závěru, uvedl, že bezpečně poznal, že žalobce je původem z Alžírsko. Správní orgán si tak obstaral dostatek podkladů ke svým závěrům a důvodně nepovažuje výpovědi žalobce za věrohodné. Žalobce dne 23. 12. 2004 uváděl, že vlastnil pas, na který vycestoval, a který měl až do r. 1999, kdy ho měl ztratit. V pohovoru dne 11. 2. 2008 opětovně uvedl, že měl pas, žalovaný proto nemá důvod se domnívat, že by žalobce byl osobou bez státní příslušnosti. Skutečnost, že nebyl ztotožněn velvyslanectvím Iráku, pouze podporuje závěr žalovaného o nevěrohodnosti žalobcových tvrzení ohledně státní příslušnosti. Za popsaných okolností pak nemůže žalovaný přistoupit na hodnocení situace žalobce jako bezvýchodné, byť by obstarání potřebných dokladů bylo administrativně náročné. Co se týče žalobcem tvrzeného hrozícího pronásledování v zemi původu

z důvodu jeho křesťanského vyznání, odkazuje žalovaný na napadené rozhodnutí a jeho odůvodnění nevěrohodnosti žalobcem tvrzených skutečností, v neposlední řadě pak na jeho prohlášení v rámci pohovoru dne 23. 12. 2004 a 31. 1. 2008, v nichž výslovně žalobce vyloučil, že by byl pro své vyznání v zemi původu pronásledován, či snad měl problémy se státními orgány Iráku. Žalovaný pak v závěru trvá na tom, že žalobce neposkytoval informace, nezbytné pro zjištění podkladů pro vydání rozhodnutí a na základě dosud zjištěných skutečností nelze rozhodnout. V souladu se zákonem proto bylo řízení o jeho žádosti zastaveno dle § 25 písm. d) zákona o azylu. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Ze správního spisu je patrné, že současnou žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal 31. 3. 2011, uvedl, že je narozen 8. 9. 1960, je státním občanem Iráku, arabské národnosti. Je svobodný, v ČR počítá s pomocí družky M. F. Asi od r. 1999 pobývá v ČR, předtím žil v Iráku. Přicestoval s pomocí převaděče, bez CP, žádný doklad totožnosti nemá. Vyznává křesťanství, nikdy nebyl politicky organizován, vojenskou službu nekonal ze zdravotních důvodů. Má SŠ vzdělání bez maturity, pracoval jako prodáváč, v ČR vykonával příležitostné práce. Z Iráku odjel kvůli válce a z náboženských důvodů, byl také nemocný, měl tuberkulózu a v Iráku nebyly k dispozici léky. Jel kamionem do Iránu, Afghánistánu, na Ukrajinu, Slovensko a do ČR. Zde se již adaptoval, má tu přítelkyni, začíná se domlouvat česky, cítí se tu dobře. Nemá kam jít. Chtěl by mít normální rodinu a pracovat jako ostatní. Trestní řízení proti němu na zdejším území bylo vedeno 6x, a to 5x za maření výkonu úředního rozhodnutí a 1x pro krádež. Jako křesťan se do Iráku nemůže vrátit, také je nemocný, má tuberkulózu a hepatitidu B, každých 6 měsíců chodí na kontroly. V rámci **pohovoru dne 14. 4. 2011** uvedl, že z vlasti odjel asi v r. 1995 nebo 1998, narodil se a žil v Basře v Iráku, cestoval s rodiči do Francie, kde žil asi 7 – 8 let, jeho otec byl obchodník. Otec byl Iráčan a matka Alžíranka. Irák opustil, neboť tam byla válka, je křesťan, není muslim, když sem dojel, onemocněl zde a již tu zůstal. Vrátit se nemá kam, nemá ani cestovní doklad, o azyl žádá zde, jinde nemůže, neboť by ho vždy vrátili. Také si tu zvykl, má tu přítelkyni. Za vlády Sadáma bylo pro křesťany v Iráku bezpečno, nyní už ne, stačí se podívat na internet, i papež žádal, aby svět uprchlé křesťany z Iráku přijal. Iráčané je považují za satany, již tam není svoboda náboženství. Na dotaz, zda má žalobce v Alžírsku příbuzné, odpověděl, že neví, podle ústavy Iráku nemůže mít dvě státní příslušnosti. Ve Francii žil jako dítě, blízko hranic se Švýcarskem a chodil tam do soukromé školy. Onemocnění mu diagnostikovali v Ostrově nad Ohří v r. 2000, žije v Praze 4 s přítelkyní. V r. 2004 či 2006 sel se sociální pracovníci na ambasádu požádat o doklad, ale byl odmítnut. Doklady žádné nemá. Svoji víru zde praktikuje v kostele na Karlově náměstí, chodí tam, když má problémy a necítí se dobře. Bohoslužby se konají v neděli ráno. Konají se i jindy, to záleží na faráři, ke zpovědi nechodí, neumí dobře česky. Za nejbližší křesťanský svátek označil Velikonoce, uvedl, že pro případ návratu se obává bezpečnostní situace v Iráku, nemůže se tam vrátit. Žalobcem předložené lékařské zprávy hovoří o stavu po AT léčbě plic a hepatidě B. Dále se ve spise nachází Osvědčení MV ČR o absolvování žalobce výuky českého jazyka z r. 2011. V průběhu **pohovoru dne 5. 11. 2013** žalobce uvedl, že si myslí, že pokud bylo na počátku jeho řízení uváděno jméno D. D., šlo o překlep, řekli mu ale, že to není důležité. Irák opustil v r. 1995, již se tam nevrátil, K dotazu, proč dříve uváděl r. 1998, sdělil, že z Iráku odešel v r. 1995 do Iránu, kde zůstal do r. 1998, pak byl do r. 1999 v Afghánistánu a pak odešel do Evropy. Byla to dlouhá cesta, byl zavřený v kamionu, neměl s kým hovořit, bylo to drahé a těžké, přejít všechny hranice. Odešel s dokumenty, ale zakázali jim je mít,

protože překračovali hranice nelegálně. K dotazu, proč dříve uváděl, že měl pas i v ČR a ztratil ho v r. 1999 v Praze a jindy hovořil o tom, že odjel z Iráku bez pasu, uvedl, že měl fotokopii, ale byla stará a tu ztratil, převaděči nejsou mírní, již si nevzpomíná, bál se, že bude vrácen. K dotazu, jak se dostal z Afghánistánu na Ukrajinu několik tisíc km, uvedl, že to nemůže tvrdit, myslí si to, byli také v horách, ta cesta skončila před Muzeem u Můstku. Stálo to asi 8000 USD, neví to přesně, když docestoval, neměl už nic. O všem rozhodovali převaděči, on nic neví. Na dotaz, proč uváděl v různých řízeních délku cesty od několika dní až do tří let, žalobce uvedl, že v Iránu zůstal, měl tam nějaké přátele, trochu tam pracoval. Byla válka, byl závislý, dávali jim tam nějaké drogy, přijel jako závislý na drogách, měl strach, neví, co říkal, i nyní navštěvuje psychologa. Byl v područí převaděčů. V Iránu trochu pracoval, neví, jak dlouho trvala cesta, byli v kamionu, v horách, také zavření v nějakém útulku, cesty si nevšímal. Je irácký státní příslušník, nechce se tam vracet. V době jeho odchodu tam byl prezidentem Sadám Husajn. Odešel, byl katolického vyznání, byla tam válka, není to tam lepší, nyní se dělí o kořist, jsou tam fanatičtí šiité, nikoho tam nemá. Tady žije již 13 let a nestěhuje si. Otec se jmenoval J. H., narodil se asi v r. 1933. K různým datům jeho narození uvedl, že si již nevzpomíná. Jméno otce se dá vyslovit i jako Ahmed, Hamid.. Matka se narodila v Alžírsku a byla mladší než otec, asi tak v r. 1938 nebo 1939. Popsal své onemocnění, které mu bylo zjištěno zde, uvedl, že nebyl nikdy na vojně, měl ploché nohy a nemohl zacházet s puškou, bylo to v období války, nebyl povolán. Cítí se unavený, musí bydlet sám, mohl by nemoc přenést. Do Iráku se nemůže vrátit, neměl by tam léky. Ve Francii byl často se svým otcem, matka byla profesorka francouzštiny, řeč se naučil v katolické misi, jako dítě byl také v Senegalu, ale na to se ho nikdo neptal. V r. 1998 byla válka s Kuvajtem, poté sdělil, že ta byla v r. 1990, Sadám Husajn tam poslal armádu a USA pak Iráčany vyhnaly. V r. 1998 tam přišli, byly tam chemické zbraně. Bydlel v Basře, byl tam nějaký komisař, za Sadáma mohli chodit, kam chtěli, byli menšina, křesťané. Místní byli muslimové, nadávali jim. Misijní škola byla u kostela, byly tam libanonské a francouzské sestry, jsou tam dvě skupiny, chedlien a achulienů, také jezidé. Katolíci jsou křesťané. Ve škole se neučili náboženství, jen jazyk, byl tam nucen chodit, protože v muslimské ho nechtěli. Učili je modlit před jídlem, neodpovídat na provokaci, to znal i z domova. Dále pak správní orgán uváděl, proč žalobce řekl v r. 2001 a 2002, že jeho otec byl zabit policií kvůli členství v opoziční straně, v r. 2004, že byl zabit armádou kvůli svému vyznání, neboť Saddáмова armáda pronásledovala křesťany, pak uvedl, že otce zabila vládní ozbrojená skupina kvůli členství ve straně Hachourie a v r. 2008 uváděl, že otec byl zastřelen ve městě a neví, kdo a proč to udělal. Na toto žalobce sdělil, že otec byl pro vládu nebezpečný, asi tam byly milice nebo armáda, neví, ani neví, zda to bylo kvůli politice nebo náboženství, byly to komplikace, každý říkal něco jiného. On říkal, co si myslel, jsou tam určité ozvěny, pravdu nezná. Otec zemřel r. 1995, neví, matka r. 1990, k dotazu, proč dříve uváděl jiné roky, sdělil, že zemřela přirozenou smrtí, ale neví, kdy. Dále se pak správní orgán evidentně snažil odstranit rozpory ve výpovědích žalobce dotazem, proč dříve tvrdil, že byl 7 dní vězněn, v r. 2001 a 2002 že ho hledá v Iráku tajná služba, že mu byl odebrán pas a hrozí mu smrtelné nebezpečí, v ostatních řízeních se o ničem takovém vůbec nezmiňoval a naopak problémy se státními orgány popíral, v r. 2008 dokonce uvedl, že nikdy žádné neměl. Na toto sdělil žalobce, že s ním bylo v Iráku špatně jednáno, proto měl pocit, že je sledován. Otec v té době zemřel, on nikomu nevěřil, měl strach, měl v hlavě představy, všude viděl nepřátele. Lidé ho provokovali, měli s ním problémy, on žádné neměl, proto musel odjet. K dotazu o naprosté neznalosti reálií v Basře žalobce uvedl, že tam byly 3 miliony

palem a ty byly zřejmě spálené letadly, neví. **Dne 5. 11. 2013** byl žalobce seznámen s podklady, které žalovaný shromáždil za účelem posouzení jeho situace, uvedl, že žalovaný zná situaci v Iráku, nechce nic doplnit. Součástí spisu jsou i fotokopie dřívějších žádostí žalobce o udělení mezinárodní ochrany a provedených pohovorů.

Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem obou účastníků řízení.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.) a konstatoval, že namítaných pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.).

V ust. § 25 písm. d) zákona o azylu je upraveno zastavení řízení v případě, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany se bez závažného důvodu nedostavil k pohovoru (§ 23 odst. 2), nebo neposkytuje informace nezbytné pro zjištění podkladů pro vydání rozhodnutí a na základě dosud zjištěných skutečností nelze rozhodnout.

Soud se seznámil z průběhu spisu s jednotlivými žádostmi žalobce o udělení mezinárodní ochrany a musí konstatovat, že žalovaným konstatované rozpory zásadního charakteru, které žalobce v průběhu pobytu v České republice uváděl, ať již se jedná o data narození a jména svých rodičů, data jejich úmrtí, jakož i dřívějšího svého pobytu v devadesátých letech, z uvedených materiálů vyplývají. Rovněž pak údaje o jeho cestovním dokladu, o informacích o úmrtí otce, jakož i jeho případné politické příslušnosti. Těmito zásadními rozpory se žalovaný zabývá podrobně na str. 4 – 7 napadeného rozhodnutí a posléze je hodnotí tak, že žalobce v průběhu řízení neuváděl pravdivé informace, ani úplně a v souhrnu nelze jinak, než jeho výpovědi hodnotit opět jako čistě účelové, soud se s tímto hodnocením ztotožňuje. Soud se přiklání i k závěru správního orgánu, že žalobce podává opakovaně zcela účelově v průběhu patnáctiletého pobytu na zdejším území žádosti o udělení azylu, mezinárodní ochrany, které posléze buď bere zpět, případně se nedostavuje na nařízení pohovoru. Taková skutečnost však nemůže vést k závěru o seriózním pocitu azylově relevantních obav z pronásledování. Vzhledem k tomu, že nelze uzavřít, že příběh žalobce je pravdivý, nelze ani dospět k určitému závěru o seriózní existenci jakéhokoliv nebezpečí. Správní orgán navíc disponuje vyjádřeními jazykových odborníků, kteří dlouhodobost pobytu a původ žalobce v Iráku vylučují, tato země konečně žalobce ani neztotožnila. Takový stav nelze přičítat žalovanému k tíži v tom směru, že pokud žalobce nemá na základě nepravdivých údajů možnost aktuálně disponovat platným cestovním dokladem, je potřebné mu udělit mezinárodní ochranu. Správní orgán správně poukázal na naprostou nevěrohodnost žalobcem líčené cesty do České republiky, kdy žalobce v pozdějších řízeních oproti původně líčeným skutečnostem uváděl, že byl vlastně tři roky na cestě, pobýval v horách v útulku, jel kamionem a byl poněkud „mimo“, neboť byl zřejmě pod vlivem drog, jindy uváděl, že byl u známých v Íránu apod., aniž by alespoň rámcově byl schopen jednotlivá období popsat.

K námitce, že žalobce vždy uváděl stejné jméno a příjmení je potřebné vidět, že jeho příjmení D. nebylo špatně přepsáno, sám ho uváděl na prvních žádostech. Je

pravdou, že žalobce se vždy při pohovoru snažil na každou otázku odpovědět, ovšem jeho odpovědi byly zavádějící, což zcela jistě plyne z výše uváděných pasáží, tak, jak se soud seznámil s průběhem pohovorů ze dne 14. 4. 2011 a 5. 11. 2013. Je pravdou, že správní řízení trvalo téměř 3 roky, nicméně soud je přesvědčen, že tato skutečnost sama o sobě nemůže vést ku zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného. K dalším námitkám žaloby pak soud uvádí, že citovanými nevěrohodnostmi se sám žalobce připravil o možnost, aby správní orgán mohl závaznějším způsobem reagovat na jeho tvrzení o křesťanské víře, neboť není na správním orgánu, aby domýšlel důvody pro udělení mezinárodní ochrany a stavěl příběh žalobce tam, kde by měl vybírat z protichůdných informací jím uváděných. Pokud žaloba tvrdí, že žalobcem uváděné skutečnosti jsou relevantní, soud je po přezkoumání věci přesvědčen, že naopak hovoří pro učinění závěru o celkové nevěrohodnosti žalobcovy osoby. Soud nedohledal z průběhu správního spisu opakovaná poučení zástupkyně žalobce o výzvách k odstranění vad podání v souvislosti i s jazykem řízení, ani tato námitka však nemůže v konečném důsledku vést k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí či vyslovení zásadní vady řízení, neboť žaloba neuvádí, v jakém konkrétním případě došlo na tomto základě k případnému poškození žalobcova důkazního řízení. Soud dospěl, po provedeném přezkoumání věci, k závěru, že žalobce v daném řízení neuvedl žádné nové a důvěryhodné skutečnosti, které by mohly vést správní orgán k závěru, že je potřebné a možné v dané věci rozhodnout meritorně a ve svém rozhodnutí ze dne 30. 12. 2013 svoje důvody zastavení řízení vcelku podrobně a správně vyargumentoval. Žalobními námitkami proto soud po provedeném přezkoumání věci nevyhověl a žalobu, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s, jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný, ostatně žádné náklady řízení neúčtoval, žalovaný, ve věci úspěšný, náklady řízení nežádal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej

zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 3. listopadu 2014

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně